

“मीठे बच्चे- बाबा खिवैया बनेर आउनु भएको छ तिमिहरु सबैको नाउलाई विषय सागरबाट निकालेर क्षीर सागरमा लैजान, अहिले तिमि यस किनारबाट त्यस किनारसम्म जानु छ।”

प्रश्न:- तिमि बच्चाहरुले हरेकको पार्टलाई देखेर पनि निन्दा गर्न सक्दैनौ, किन?

उत्तर:- किनकि तिमिलाई थाहा छ- यो अनादि बनी-बनाउ ड्रामा हो, यसमा हरेक कलाकारले आ-आफ्नो पार्ट खेलिरहेका छन्। कसैको पनि कुनै दोष छैन। यो भक्ति मार्ग पनि फेरि बितेर जानु छ, यसमा अलिकति पनि परिवर्तन हुन सक्दैन।

प्रश्न:- कुन दुई शब्दमा सारा चक्रको ज्ञान समाहित छ?

उत्तर:- आज र भोलि। हिजो हामी सत्ययुगमा थियौं, आज ८४ जन्मको चक्र लगाएर नर्कमा पुगेका छौं, भोलि फेरि स्वर्गमा जान्छौं।

ओम् शान्ति। अहिले बच्चाहरु सामुन्नेमा बसेका छन्, जहाँबाट आउँछन् त्यहाँ आफ्नो सेन्टरमा जब रहन्छन् त्यहाँ यस्तो सम्झदैनन्- हामी उच्च भन्दा उच्च बाबाको सम्मुखमा बसेका छौं। उहाँ नै हाम्रो शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, उहाँ नै हाम्रो नाउलाई पार लिएर जाने खिवैया हुनुहुन्छ, जसलाई गुरु पनि भनिन्छ। यहाँ तिमिले सम्झिन्छौ- हामी सम्मुखमा बसेका छौं, हामीलाई यस विषय सागरबाट निकालेर क्षीर सागरमा लिएर जानुहुन्छ। पार लिएर जाने बाबा पनि सम्मुख बस्नुभएको छ, उहाँ एकै शिव बाबाको आत्मा हो, जसलाई सुप्रिम अथवा उच्च भन्दा उच्च भगवान भनिन्छ। अहिले तिमि बच्चाहरु सम्झिन्छौ- हामी उच्च भन्दा उच्च भगवान शिवबाबाको सामुन्ने बसेका छौं। उहाँ यिनमा बस्नुभएको छ, उहाँले तिमिलाई पारी पनि पुर्याउनु हुन्छ। उहाँलाई रथ पनि अवश्य चाहिन्छ नि। नत्र त श्रीमत कसरी दिने? अहिले तिमि बच्चाहरुलाई निश्चय छ- बाबा हाम्रो बाबा पनि हुनुहुन्छ, शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, पार लिएर जानेवाला पनि हुनुहुन्छ। अहिले हामी आत्माहरु आफ्नो घर शान्तिधाममा जाँदैछौं। उहाँ बाबाले हामीलाई मार्ग बताइरहनु भएको छ। त्यहाँ सेन्टरमा बस्नु र यहाँ सम्मुख बस्नुमा रात-दिनको फरक छ। त्यहाँ यस्तो सम्झदैनन्- हामी सम्मुख छौं। यहाँ यो महसुसता आउँछ। अहिले हामी पुरुषार्थ गरिरहेका छौं। पुरुषार्थ गराउनेलाई खुशी रहन्छ। अहिले हामी पावन बनेर घर गइरहेका छौं। जसरी नाटकका कलाकारले सम्झन्छन् अब नाटक पूरा भयो। अहिले बाबा आउनु भएको छ- हामी आत्माहरुलाई लिएर जान। यो पनि सम्झाउनु हुन्छ- तिमि घर कसरी जान सक्छौ, उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, नाउलाई पार गर्ने खिवैया पनि हुनुहुन्छ। उनीहरुले गाउन त गाउँछन् तर बुझ्न केही पनि बुझ्दैनन्- नाउ केलाई भनिन्छ, के उहाँले शरीरलाई लिएर जानुहुन्छ? अहिले तिमि बच्चाहरुलाई थाहा छ- हाम्रो आत्मालाई पार लिएर जानुहुन्छ। अहिले आत्मा यस शरीरसंग, वेश्यालयमा विषय वैतरणी नदीमा परेको छ। हामी वास्तवमा शान्तिधामका निवासी थियौं, हामीलाई पार लिएर जाने अर्थात् घर लिएर जाने बाबा मिलेको छ। तिम्रो राजधानी थियो जसलाई माया रावणले सारा छिनेर लिएको छ। त्यो राजधानी अवश्य लिनु छ। बेहदका बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरु! अब आफ्नो घरलाई याद गर। त्यहाँ गएर फेरि क्षीरसागरमा आउनु छ। यहाँ छ विषको सागर, त्यहाँ हुन्छ क्षीरको सागर र मूलवतन हो शान्तिको सागर। तीनैवटा धाम छन्। यो त हो दुःखधाम।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरु! आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। भन्नेवाला को हुनुहुन्छ, कोद्वारा भन्नुहुन्छ? सारा दिन ‘मीठे बच्चे’ भनिरहनुहुन्छ। अहिले आत्मा पतित छ, जसकारण फेरि शरीर पनि यस्तै मिल्छ। अहिले तिमिले सम्झिन्छौ- हामी पक्का-पक्का सुनको गहना थियौं फेरि खाद पर्दा-पर्दै झुटो बनेका छौं। अब त्यो झुट कसरी निस्कन्छ, यसको लागि यो यादको यात्राको भट्ठी हो। अग्निमा सुन पक्का हुन्छ नि। बाबा घरी-घरी सम्झाउनु हुन्छ, यो ज्ञान जुन तिमिलाई दिन्छ, हर कल्प दिँदै आएको छ। मेरो पार्ट हो, फेरि ५ हजार वर्षपछि आएर भन्छ- प्यारा बच्चाहरु पावन बन। सत्ययुगमा पनि तिम्रो आत्मा पावन थियो, शान्तिधाममा पनि पावन आत्मा रहन्छन्। त्यो त हो हाम्रो घर। कति स्वीट घर छ। जहाँ जानको लागि मनुष्यले कति मेहनत गर्छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- अहिले सबैलाई जानु छ फेरि पार्ट खेलनको लागि आउनु छ। यो त बच्चाहरुले बुझेका छन्। बच्चाहरु जब दुःखी हुन्छन् तब भन्छन्- हे भगवान, हामीलाई आफ्नो पासमा

बोलाउनुहोस्। हामीलाई यहाँ दुःखमा किन छोड्नु भएको हो। जानेका छन्, बाबा परमधाममा रहनुहुन्छ। त्यसैले भन्छन्- हे भगवान, हामीलाई परमधाममा बोलाउनुहोस्। सत्ययुगमा यस्तो भन्ने छैनन्। त्यहाँ त सुख नै सुख हुन्छ। यहाँ अनेक दुःख छ त्यसैले पुकार्छन्- हे भगवान! आत्मालाई याद रहन्छ। तर भगवानलाई बिल्कुल जानेका छैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाको परिचय मिलेको छ। बाबा रहनुहुन्छ नै परमधाममा। घरलाई नै याद गर्छन्। यस्तो कहिल्यै भन्दैनन्- राजधानीमा बोलाउनुहोस्। राजधानीको लागि कहिल्यै भन्दैनन्। बाबा त राजधानीमा रहनु पनि हुन्छ। उहाँ रहनुहुन्छ नै शान्तिधाममा। सबैले शान्ति माग्छन्। परमधाममा भगवानको पासमा त अवश्य शान्ति नै हुनुपर्छ, जसलाई मुक्तिधाम भनिन्छ। त्यो हो आत्माहरूको रहने स्थान, जहाँबाट आत्माहरू आउँछन्। सत्ययुगलाई घर भनिँदैन, त्यो हो राजधानी। अहिले तिमी कहाँ-कहाँबाट आएका छौ। यहाँ आएर सम्मुख बसेका छौ। बाबा 'बच्चा-बच्चा' भनेर कुरा गर्नुहुन्छ। बाबाको रूपमा बच्चा पनि भन्नुहुन्छ, फेरि शिक्षक बनेर सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य अथवा इतिहास-भूगोल सम्झाउनु हुन्छ। यी कुरा कुनै शास्त्रमा छैनन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- मूलवतन हामी आत्माहरूको घर हो। सूक्ष्मवतन त हो नै दिव्य दृष्टिको कुरा। बाँकी सत्ययुग, त्रेता, द्वापर, कलियुग त यहाँ नै हुन्छन्। पार्ट पनि तिमी यहाँ बजाउँछौ। सूक्ष्मवतनमा कुनै पार्ट छैन। यो साक्षात्कारको कुरा हो। आज र भोलि, यो त राम्ररी बुद्धिमा हुनुपर्छ। हिजो हामी सत्ययुगमा थियौं फेरि ८४ जन्म लिँदा-लिँदा आज नर्कमा आएका छौं। बाबालाई बोलाउँछन् पनि नर्कमा। सत्ययुगमा त अथाह सुख हुन्छ, त्यसैले कसैले बोलाउँदैनन्। यहाँ तिमी शरीरमा छौ त्यसैले कुरा गर्छौं। बाबा पनि भन्नुहुन्छ- म जानी जाननहार हुँ अर्थात् सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्छु। तर कसरी सुनाऊँ! विचारको कुरा हो नि, त्यसैले लेखिएको छ- बाबाले रथ लिनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- मेरो जन्म तिमी सदृश्य छैन। म यसमा प्रवेश गर्छु। रथको पनि परिचय दिनुहुन्छ। यो आत्मा पनि नाम-रूप धारण गर्दै गर्दै तमोप्रधान बनेको छ। अहिले सबै अनाथ छन् किनकि बाबालाई जान्दैन-जानेका छैनन्। त्यसैले सबै अनाथ भए। आपसमा लडाईं गर्छन् भने भन्छन् नि- अनाथहरू किन लडाईं गर्छौं! त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई त सबैले भुलेका छन्। आत्माले नै भन्छ- अनाथहरू। लौकिक पिताले पनि यस्तै भन्छन्, बेहदको बाबा पनि भन्नुहुन्छ- अनाथहरू, यो के हाल भएको छ? कोही मालिक छैन? तिमीलाई बेहदको बाबा जसले स्वर्गको मालिक बनाउनु हुन्छ, उहाँलाई तिमी आधाकल्पदेखि पुकार्दै आयौ, उहाँकै लागि भन्छौ- पत्थरमा हुनुहुन्छ। बाबा अहिले सम्मुखमा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ- हामी बाबाको पासमा आएका छौं। यो बाबाले नै हामीलाई पठाउनु हुन्छ। हाम्रो नाउ पार गर्नुहुन्छ किनकि यो नाउ धेरै पुरानो भएको छ। त्यसैले भन्छन्- यसलाई पार लगाउनुहोस् फेरि हामीलाई नयाँ दिनुहोस्। पुरानो नाउ खतरनाक हुन्छ। कहीं बाटैमा टुट्न सक्छ, दुर्घटना हुन सक्छ। त्यसैले तिमीले भन्छौ- हाम्रो नाउ पुरानो भएको छ, अब हामीलाई नयाँ दिनुहोस्। यसलाई वस्त्र पनि भनिन्छ, नाउ पनि भनिन्छ। बच्चाहरूले भन्छन्- बाबा हामीलाई त यस्तो (लक्ष्मी-नारायण जस्तै) वस्त्र चाहिन्छ।

बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! स्वर्गवासी बन्न चाहन्छौ? हर ५ हजार वर्षपछि तिमी यो कपडा पुरानो हुन्छ फेरि नयाँ दिन्छु। यो हो आसुरी चोला। आत्मा पनि आसुरी हुन्छ। मनुष्य गरिब भएपछि कपडा पनि गरिबको लगाउँछन्। साहुकार भए भने कपडा पनि साहुकारीको लगाउँछन्। यो कुरा अहिले तिमीलाई थाहा छ। यहाँ तिमीलाई नशा चढ्छ- हामी कसको सामुन्नेमा बसेका छौं! सेन्टरमा बस्दाँ त्यहाँ तिमीलाई यो महसुसता आउँदैन। यहाँ सम्मुख हुनाले खुशी हुन्छ किनकि बाबा सम्मुख बसेर सम्झाउनु हुन्छ। त्यहाँ कसैले सम्झाउँदा बुद्धियोग कहाँ-कहाँ भाँगिरहन्छ। भन्छन् नि- घरधन्दामा फँसिरहन्छन्। कहाँ फुर्सद मिल्छ र। म तिमीलाई सम्झाइरहेको छु। तिमी पनि सम्झन्छौ- बाबा यस मुखद्वारा हामीलाई सम्झाउनु हुन्छ। यो मुखको पनि कति धेरै महिमा छ। गऊमुखबाट अमृत पिउनको लागि कहाँ-कहाँ गएर धक्का खान्छन्। कति मेहनतले जान्छन्। मनुष्यले बुझ्दैनन्- गऊमुख के हो? कति ठूला समझदार मनुष्य त्यहाँ जान्छन्, त्यसमा के फाइदा? झन् समय व्यर्थ जान्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो सूर्यास्त आदि के हेर्ने? फाइदा त यसमा केही छैन। फाइदा हुन्छ नै पढाइमा। गीतामा पढाइ छ नि। गीतामा कुनै पनि हठयोग आदिको कुरा छैन। त्यसमा त राजयोग छ। तिमी आउँछौ पनि राजाई लिनको लागि। तिमीलाई थाहा छ पनि, यस आसुरी दुनियाँमा त कति लडाईं झगडा आदि छन्। बाबाले त हामीलाई योगबलबाट पावन बनाएर विश्वको मालिक बनाइदिनुहुन्छ। देवीहरूलाई हतियार दिइएको छ तर वास्तवमा यसमा हतियार आदिको कुनै कुरा छैन। कालीलाई हेर कति भयानक बनाएका छन्। यी सबै आ-आफ्नो मनको भ्रान्तिको कारण बसेर बनाएका हुन्। देवीहरू कुनै यस्तो ४-८ हात भएका कहाँ हुन्छन् र। यो सबै भक्ति मार्ग हो। जो बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- यो एक बेहदको नाटक हो। यसमा कसैको निन्दा आदिको कुरा छैन। अनादि

ड्रामा बनेको छ। यसमा फरक केही पनि पर्दैन। ज्ञान केलाई भनिन्छ, भक्ति केलाई भनिन्छ, यो बाबाले सम्झाउनु हुन्छ। भक्ति मार्गबाट फेरि पनि तिमीलाई पास गर्नु पर्छ। यस्तै तिमीले ८४ को चक्र लगाउँदा-लगाउँदै तल आउने छौ। यो अनादि बनी-बनाउ धेरै सुन्दर नाटक हो जसलाई बाबाले सम्झाउनु हुन्छ। यस ड्रामाको रहस्यलाई बुझेपछि तिमी विश्वको मालिक बन्छौ। आश्चर्य छ नि! भक्ति कसरी चल्छ, ज्ञान कसरी चल्छ, यो खेल अनादि बनेको छ। यसमा केही पनि परिवर्तन हुन सक्दैन। उनीहरूले त भनिदिन्छन्- ब्रह्ममा लिन हुनु भयो, ज्योति ज्योतिमा समाहित हुनु भयो, यो संकल्पको दुनियाँ हो, जसलाई जे आउँछ त्यो भनिरहन्छन्। यो त बनी-बनाउ खेल हो। मनुष्य सिनेमा हेरेर आउँछन्। के त्यसलाई संकल्पको खेल भनिन्छ? बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! यो बेहदको नाटक हो जो हबहु दोहोरिन्छ। बाबा नै आएर यो ज्ञान दिनुहुन्छ किनकि उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। मनुष्य सृष्टिका बीजरूप हुनुहुन्छ, चैतन्य हुनुहुन्छ, उहाँमा नै सारा ज्ञान छ। मनुष्यले त लाखौं वर्ष आयु देखाइदिएका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यति धेरै आयु कहाँ हुन सक्छ? सिनेमा पनि लाखौं वर्षको हुने हो भने कसैको बुद्धिमा बस्दैनथ्यो। तिमी त सारा व्याख्या गर्छौ। लाखौं वर्षको कुरा कसरी व्याख्या गर्ने? त्यसैले त्यो सबै हो भक्तिमार्ग। तिमीले नै भक्तिमार्गको पार्ट खेल्यौ। यस्तै-यस्तै दुःख भोग्दै-भोग्दै अहिले अन्त्यमा आएका छौ। सारा वृक्ष जीर्ण अवस्थामा पुगेको छ। अब त्यहाँ जानु छ। आफूलाई हल्का गरिदेऊ। यिनले पनि हल्का गरिदिए नि। जसले गर्दा सबै बन्धन टुट्न सकोस्। नत्र बच्चा, धन, कारखाना, ग्राहक, राजा, रजौटा आदि याद आइरहन्छन्। धन्धा नै छोडिदियो भने याद कसरी आउँछ? यहाँ त सबै कुरा भुल्नु छ। यी सबैलाई भुलेर आफ्नो घर र राजधानीलाई याद गर्नु छ। शान्तिधाम र सुखधामलाई याद गर्नु छ। शान्तिधामबाट फेरि हामीलाई यहाँ आउनु पर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर, यसैलाई योग अग्नि भनिन्छ। यो राजयोग हो नि। तिमी राजऋषि हो। ऋषि पवित्रलाई भनिन्छ। तिमी पवित्र बन्छौ राजाईको लागि। बाबाले नै तिमीलाई सबै सत्य बताउनु हुन्छ। तिमी पनि सम्झन्छौ- यो नाटक हो। सबै पात्रहरू यहाँ अवश्य हुनुपर्छ। फेरि बाबा सबैलाई लिएर जानुहुन्छ। यो ईश्वरको बरियाँत हो नि। त्यहाँ बाबा र बच्चा रहन्छन् फेरि यहाँ आउँछन् पार्ट खेलन। बाबा त सदैव त्यहाँ रहनुहुन्छ। मलाई याद नै दुःखमा गर्छन्। त्यहाँ फेरि म के गर्छु र। तिमीलाई शान्तिधाम, सुखधाममा पठाउँछु, बाँकी के चाहियो! तिमी सुखधाममा थियौ बाँकी सबै आत्माहरू शान्तिधाममा थिए फेरि नम्बरवार आउँदै गए। नाटक आएर पूरा भयो। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! अब लापर्बाही नगर। पावन त अवश्य बन्नु छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो त्यही ड्रामा अनुसार पार्ट चलिरहेको छ। तिम्रो लागि ड्रामा अनुसार म कल्प-कल्प आउँछु। नयाँ दुनियामा अब जानु छ नि। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) अब यो वृक्ष पुरानो जीर्ण भएको छ, आत्मा फर्केर घर जानु छ, त्यसैले आफूलाई सबै बन्धनहरूबाट मुक्त गरेर हल्का बनाउनु छ। यहाँको सबै कुरा बुद्धिबाट भुल्नु छ।

२) अनादि ड्रामालाई बुद्धिमा राखेर कुनै पनि पार्टधारीको निन्दा गर्नु छैन। ड्रामाको रहस्यलाई बुझेर विश्वको मालिक बन्नु छ।

वरदान:- बुद्धिको साथ र सहयोगको हातद्वारा मौजको अनुभव गर्ने भाग्यवान् आत्मा भव जसरी सहयोगको निशानी हातमा हात देखाउँछन्। त्यस्तै बाबाको सदा सहयोगी बन्नु- यो हो हातमा हात र सदा बुद्धिबाट साथ रहनु अर्थात् मनको लगन एकमा होस्। सदा यही स्मृति रहोस्- ईश्वरको बगैंचामा हातमा हात समातेर सँगसँगै हिँडिरहेको छु। यस स्मृतिले सदा मनोरञ्जनमा रहने छौ, सदा खुशी र सम्पन्न रहने छौ। यस्तो भाग्यवान् आत्माहरू सदा नै मौजको अनुभव गरिरहन्छन्।

स्लोगन:- आशीर्वादको खाता जम्मा गर्ने साधन हो- सन्तुष्ट रहनु र सन्तुष्ट गर्नु।